

LUIGI BATTISTI

OLTRE LA SUPERFICIE

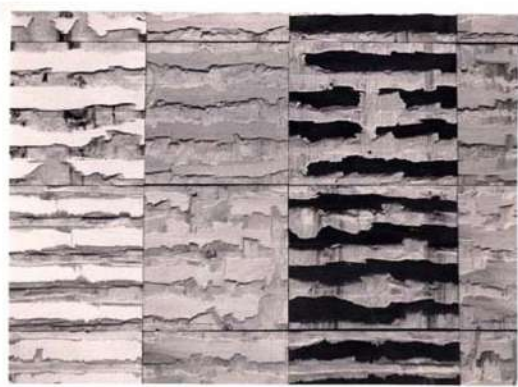
Cappella barocca dell'Istituto Italiano di Cultrura / barokní kaple Italského kulturního institutu, Vlašská 34, 118 00 Praha 1

Luigi Battisti (Poggio Bustone, 1957)
vive e lavora a Roma.

Si è diplomato all'Accademia di Belle Arti dell'Aquila ed è attivo fin dal 1990, quando a Milano partecipa alla collettiva Italia Novanta, curata da Achille Bonito Oliva.

Inizialmente, la sua ricerca artistica affonda le radici nella Minimal Art, in particolare per una certa congiunzione e ribaltamento reciproco tra pittura e scultura, compiuti all'insegna di geometrie essenziali e di un uso plastico e misurato del colore, in installazioni ed esiti oggettuali che fin dall'inizio

pongono uno dei punti centrali del suo operato nell'indagine sul rapporto tra forma, colore e superficie (Studio Scalise, Napoli 1991 e 1992; Galleria Planita, Roma 1995). Negli anni, tale rapporto sarà declinato in assoluta libertà di materiali, dal legno alla lana, dal metallo al silicone, e nell'impiego e coesistenza di tecniche pittoriche e tecniche artigianali, come la tessitura e il ricamo, pervenendo così a una originale messa in funzione di principi operativi, più che di modalità, derivanti dalle Avanguardie Storiche. Significative, a riguardo, le mostre alla Galleria AOC (1994) e alla Sala 1 (1997) di Roma e, più recentemente, all'Istituto Italiano di Cultura e alla galleria Interdit Creation di Shanghai (2006). Negli ultimi anni, il progressivo impiego della carta come supporto, ha accompagnato un deciso approfondimento linguistico della pittura, nelle forme di una sintassi apparentata a quelle della composizione musicale e dell'aritmetica, che si esprime con l'uso di acquerello, olio di papavero, matite colorate, attraverso strutture prestabilite e la ricorrenza ritmica di segni risultanti da gesti controllati (Museo Andersen, Roma 2015; PAN, Napoli 2009; galleria Change, Bracciano 2010). Contemporaneamente, Battisti svolge una riflessione di natura scultorea e installativa che consiste nella sottolineatura di elementi architettonici attraverso l'uso di materiali tessili, in cui il riferimento alla pittura e al disegno, lungi dal perdersi, si riafferma in chiave spaziale e volumetrica e in metafore di ascendenza narrativa (Museo Andersen, Roma 2015; Liceo Artistico Ripetta, Roma 2014).

OPERE 1992-2015

8. 11. 2018 – 4. 1. 2019

Luigi Battisti (Poggio Bustone 1957)
žije a tvoří v Římě.

Získal diplom na Akademii výtvarných umění v Aquile a svoji tvůrčí činnost zahájil v roce 1990, kdy se v Miláně účastnil kolektivní výstavy *Italia Novanta*, kterou uspořádal Achille Bonito Oliva. Zpočátku ve své tvorbě vycházel z minimalismu, a to hlavně pro určité propojení a vzájemný vliv mezi malířstvím a sochařstvím, který je patrný v čistých geometrických formách a minimálním počtu barev v objektových instalacích, v nichž se od samého počátku soustředil především na vztah mezi formou,

barvou a povrchem (Studio Scalise, Neapol 1991 a 1992; Galleria Planita, Řím 1995). Postupem let se tento vztah zúžil na zcela svobodnou volbu materiálů od dřeva po vlnu, od kovu po silikon a na používání a koexistenci malířských a řemeslných technik jako tkaní a vyšívání. Nejde ani tak o samotné technické postupy, ale spíš o uplatnění originálních nápadů, které vycházejí z historických avantgard. V tomto ohledu jsou významné výstavy pořádané v Galerii AOC (1994) a Sala 1 (1997) v Římě a také v Italském kulturním institutu a galerii Interdit Creation v Šanghaji (2006). Stále častější používání papíru jako podkladu vedlo v posledních letech k hlubšímu lingvistickému pojetí malířství, a to ve tvarech syntaxe podobné formám hudební skladby a aritmetiky. Takové malířství se vyjadřuje použitím akvarelu, makového oleje a barevných tužek na předem daných strukturách a pravidelným rytmickým opakováním znaků, které jsou výsledkem kontrolovaných pohybů (Museo Andersen, Řím 2015; PAN, Neapol 2009; galerie Change, Bracciano 2010). Battisti se zamýšlí nad sochařstvím a instalací, přičemž vyzdvihuje architektonické prvky za použití textilních materiálů, ve kterých se odkaz na malbu a na kresbu znovu uplatňuje ve smyslu prostorovém a objemovém a v prozaických metaforách (Museo Andersen, Řím 2015; Liceo Artistico Ripetta, Řím 2014).